

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

DOLiS/DEC-319/13/17729,17739

dot.: [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani M. Ś., , na przetwarzanie jej danych osobowych przez Prokuraturę Okręgową w K.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani M. Ś., (Skarżąca), na przetwarzanie jej danych osobowych przez Prokuraturę Okręgową w K., (Prokuratura). Skarżąca zakwestionowała legalność przetwarzania przez Prokuraturę jej danych osobowych pozyskanych w związku z zatrzymaniem w dniu [...] września 2010 r., w trakcie czynności procesowych dokonywanych w firmach C. Sp. z o.o. i K. Sp. z o.o., jej telefonu komórkowego marki [...] o numerze [...], wraz z kartą pamięci SIM [...] (nr [...]) oraz kartą pamięci 1 GB marki [...] (nr [...]) i baterią. Jak podkreśliła Skarżąca, postanowieniem z dnia [...] listopada 2010 r. (sygn. akt: [...]) Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. N. uwzględnił jej zażalenie na postanowienie z dnia [...] października 2010 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, dotyczące uznania ww. przedmiotów za dowód rzeczowy w sprawie przeciwko A. Ś. i innym o przestępstwo z art. 258 § 3 Kodeksu karnego i inne (sygn. akt: [...]) i nakazał zwrot wskazanych przedmiotów cyt.: „(...) po uprzednim wykasowaniu treści dwóch nagrań zapisów przebiegu czynności procesowych z dnia 20.09.2010 r. (nazwy plików: VID [...] i VID [...]) (...)”. Następnie, postanowieniem z dnia [...] lutego 2011 r. (sygn. akt: [...]) Sąd Rejonowy dla K. w K. uwzględnił zażalenie Skarżącej na ww. postanowienie z dnia [...] listopada 2010 r. (sygn. akt: [...]) i zmienił je w ten sposób, że postanowił dokonać zwrotu ww. przedmiotów należących do Skarżącej cyt.: „(...) bez dokonywania jakichkolwiek ingerencji w jego {ich} zawartość (...)”.

Jak wskazała Skarżąca, odzyskanie przez nią ww. przedmiotów nie oznaczało jednak zaprzestania przetwarzania przez Prokuraturę jej danych osobowych pozyskanych w związku

z ich uprzednim zatrzymaniem, a także w związku z podejmowanymi następnie czynnościami – w szczególności w związku z dopuszczeniem, na podstawie postanowienia z dnia [...] września 2010 r. (sygn. akt: [...]), dowodu z opinii biegłego celem ustalenia pełnej zawartości danych znajdujących się w ww. telefonie, karcie pamięci i karcie SIM i pozyskaniem – po dokonaniu wskazanej ekspertyzy – treści danych zapisanych w ww. nośnikach, które to dane zostały skopiowane i zabezpieczone na płycie DVD. Jak podkreśliła Skarżąca cyt.: „(...) w związku jednak z tym, iż Prokurator zbadał – za pośrednictwem biegłego – zawartość telefonu i następnie odmówił mi wydania dokumentacji obrazującej jego zawartość, doszło do bezprawnej ingerencji w zakres moich praw chronionych prawem, gdyż wgląd w dokumentację obrazującą zawartość telefonu posiada bliżej nieokreślony szeroki krąg osób (strony postępowania, tj. kilkunastu podejrzanych i ich pełnomocników, kilkunastu pokrzywdzonych i ich pełnomocników, funkcjonariusze prowadzący postępowanie, pracownicy techniczni, personel pomocniczy Sądów, KWP w K., Prokuratury itp.) (...)”. W korespondencji z dnia [...] września 2012 r. Skarżąca doprecyzowała, że za nieuprawnione uznaje przetwarzanie przez Prokuraturę w aktach ww. postępowania karnego jej danych osobowych pozyskanych w związku z dokonaniem analizy zawartości ww. jej telefonu (i poszczególnych jego części składowych) w zakresie obejmującym jej imię i nazwisko, numer telefonu komórkowego, adres poczty elektronicznej, a także cyt.: „wizerunek zawarty na zdjęciach” i cyt.: „imiona i nazwiska oraz numery telefonów i adresy poczty e-mail członków mojej rodziny, moich znajomych oraz innych podmiotów, z którymi utrzymuję kontakt”. Skarżąca wskazała, że domaga się od Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych cyt.: „(...) dokonania kontroli faktycznego przetwarzania moich danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych (...) nakazania Prokuraturze Okręgowej w K. (...) prowadzącej postępowanie o sygn. akt: [...] wydanie oryginałów wszelkich dokumentów (protokoły oględzin, opinie biegłych itp.) dotyczących zawartości telefonu komórkowego (...), stosownego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa {przez Prokuraturę} (...)”, a także cyt.: „(...) skierowania do Prokuratora Apelacyjnego w K. – przełożonego dla Prokuratora Okręgowego w K. nadzorującego postępowanie przygotowawcze o sygn. [...] – wystąpienia zmierzającego do zapewnienia skutecznej ochrony danych osobowych (...)”.

Na podstawie pisemnych wyjaśnień i dowodów uzyskanych w niniejszej sprawie od Prokuratury, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

- 1) Wydział [...] do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury nadzoruje śledztwo przeciwko A. Ś. i innym osobom o przestępstwo z art. 258 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) (sygn. akt: [...]). Postępowanie to w dalszym ciągu pozostaje w toku.
- 2) W toku ww. postępowania (opisanego w pkt 1) zaistniała konieczność przeszukania pomieszczeń firmy C. Sp. z o.o. w Z. Podczas wykonywania ww. czynności przeszukania obecna była Pani M. Ś., która zaczęła nagrywać przebieg wykonywanych czynności przy pomocy swojego telefonu komórkowego. W tej sytuacji ww. telefon Pani M. Ś. wraz z kartą SIM, kartą pamięci i baterią został jej zatrzymany. Postanowieniem z dnia [...] września 2010 r. (sygn. akt: [...]) Prokuratura Okręgowa w K. zatwierdziła zatrzymanie ww. przedmiotów (kopia postanowienia znajduje się w aktach sprawy).
- 3) Postanowieniem z dnia [...] września 2010 r. (sygn. akt: [...]) Komenda Wojewódzka Policji w K. dopuściła w postępowaniu o sygn. akt: [...] dowód z opinii cyt.: „(...) biegłego Sądu Okręgowego w zakresie komputerów, internetu, zabezpieczeń komputerowych, włamań komputerowych, odzyskiwania danych komputerowych, sieci komputerowych celem przeprowadzenia badań w zakresie: 1) Przeprowadzenie oględzin telefonu komórkowego i pełnej zawartości danych

znajdujących się na w/w telefonie, karcie SIM, karcie pamięci wraz z zapisem filmowym (...)” (kopia postanowienia znajduje się w aktach sprawy), w związku z czym udostępniono ww. biegłemu, dla potrzeb sporządzenia ww. opinii opisany w skardze telefon wraz kartą SIM, kartą pamięci i baterią. Jak wyjaśniła Prokuratura w korespondencji z dnia [...] października 2012 r. cyt.: „(...) opinię biegłego odnośnie zawartości telefonu komórkowego uzyskano w oparciu o postanowienie z dnia [...] września 2010 roku wydane na podstawie art. 193 § 1 k.p.k. i następne. Przedmiotową opinię uzyskano w toku postępowania, zatem należało dołączyć ją do akt niniejszego śledztwa. Ponieważ uregulowania kodeksu postępowania karnego tylko wyjątkowo przewidują możliwość usunięcia jakiegokolwiek dokumentu z akt postępowania (art. 238 § 3 i 4 k.p.k.) uzyskana opinia musiała zostać złożona do akt prowadzonego śledztwa (...) Przedmiotowa opinia znajduje się tylko i wyłącznie w aktach głównych śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Okręgową w K. Wydział [...] do spraw Przystępczości Gospodarczej pod sygn.: [...]. Postępowanie to jest jeszcze w toku (...)”.

- 4) Postanowieniem z dnia [...] października 2010 r. (sygn. akt: [...]) Komenda Wojewódzka Policji w K. uznała za dowód rzeczowy zatrzymane przedmioty należące do Skarżącej (kopia postanowienia znajduje się w aktach sprawy). W treści przedmiotowego postanowienia zawarto pouczenie o możliwości jego zaskarżenia w trybie art. 236 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeksu postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), zwanej dalej również Kpk.
- 5) Postanowieniem z dnia [...] listopada 2010 r. (sygn. akt: [...]) Prokuratura uwzględniła zażalenie Pani M. Ś. na postanowienie z dnia [...] października 2010 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, dotyczące uznania za dowód rzeczowy w omawianej sprawie telefonu komórkowego marki [...] nr [...], wraz z kartą SIM [...]o nr [...]) oraz kartą pamięci 1 GB marki [...] o nr [...]) i baterią model [...] nr [...]. Ww. postanowieniem nakazano dokonać zwrotu ww. przedmiotów Skarżącej cyt.: „(...) po uprzednim wykasowaniu treści dwóch nagrań zapisów przebiegu czynności procesowych z dnia [...]09.2010 r. (nazwy plików: VID [...] i VID [...]) (...)”. W uzasadnieniu omawianego postanowienia wskazano w szczególności cyt.: „(...) jak wskazywano już w treści postanowienia o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia [...]09.2010 roku, zatrzymany telefon zamierzano zwrócić po dokonaniu analizy jego zawartości oraz usunięciu przez biegłego zapisów z bezprawnie utrwalonego przebiegu czynności procesowej. Po dokonaniu analizy telefonu przez biegłego ustalono nazwy plików stanowiących nagranie przebiegu czynności procesowych. Zawartość telefonu wraz z przedmiotowymi plikami została również skopiowana i zabezpieczona przez biegłego na płytę DVD i stanowi załącznik do wydanej opinii. Obecnie zatem zabezpieczony telefon komórkowy należy uznać za zbędny dla niniejszego postępowania(...)”.
- 6) Postanowieniem z dnia [...] lutego 2011 r. (sygn. akt: [...]) Sąd Rejonowy dla K. w Krakowie uwzględnił zażalenie Skarżącej na ww. (opisane w pkt 5) postanowienie z dnia [...] listopada 2010 r. (sygn. akt: [...]) i zmienił je w ten sposób, że postanowił dokonać zwrotu ww. przedmiotów należących do Skarżącej cyt.: „(...) bez dokonywania jakichkolwiek ingerencji w jego {ich} zawartość (...)”.
- 7) W dniu [...] maja 2011 r. Prokuratura dokonała zwrotu na rzecz Skarżącej zatrzymanych uprzednio, należących do niej przedmiotów (kopia „Protokołu z czynności wydana telefonu [...]” z dnia [...] maja 2011 r., znajduje się w aktach sprawy).
- 8) W zawierającym wyjaśnienia odnośnie okoliczności przedmiotowej sprawy piśmie z dnia [...] października 2012 r. (sygn. akt: [...]) Prokuratura wskazała, że dostęp do akt omawianego postępowania karnego, w których utrwalone zostały kwestionowane informacje

na temat Skarżącej, mają wyłącznie jego strony – na zasadach określonych w art. 156 Kpk. W korespondencji z dnia [...] grudnia 2013 r. (sygn. akt: [...]) Prokuratura poinformowała ponadto cyt.: „(...) stosownie do zarządzenia z dnia [...] czerwca 2011 roku akta sprawy w zakresie obejmującym wydaną opinię odnośnie telefonu M. Ś. (...) udostępniono w dniu [...] września 2011 roku pełnomocnikowi pokrzywdzonych w niniejszej sprawie tj. apl. adw. M. K. działającej w imieniu adw. K. R. (...) Z akt sprawy nie wynika by przedmiotowa opinia była udostępniana również innym osobom (...)”. Do omawianej korespondencji dołączono zarazem odpis wskazanego w jej treści zarządzenia z dnia [...] czerwca 2011 r. (sygn. akt: [...]) Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K. o udostępnieniu akt postępowania przygotowawczego podejrzanym i pokrzywdzonym oraz ich obrońcom i pełnomocnikom lub osobom upoważnionym przez obrońców bądź pełnomocników.

- 9) W korespondencji z dnia [...] grudnia 2012 r. (sygn. akt: [...]) Prokuratura poinformowała w szczególności cyt.: „(...) odnośnie kwestii utrwalenia w niniejszej {kwestionowanej} opinii informacji wskazanych w piśmie z dnia [...] października 2012 roku {kwestionowanych danych osobowych Skarżącej} to uprzejmie informuję, że po ponownym zapoznaniu się z treścią opinii nie ujawniono znajdujących się tam następujących informacji: imienia i nazwiska M. Ś., jej numeru telefonu, adresu poczty elektronicznej. Informacje te bowiem nie zostały wskazane wprost w treści opinii. Analiza zawartości pamięci telefonu komórkowego (znajdującej się na załączonej do opinii płycie DVD (...) prowadzona była jedynie pod kątem bezprawnego utrwalenia protokołowanej czynności procesowej w toku postępowania przygotowawczego, a nie danych teled adresowych M. Ś.. Obecnie wykonana analiza przedmiotowej płyty pod wskazanym (...) kątem również nie doprowadziła do ujawnienia wskazanych danych osobowych. Książka telefoniczna zapisana w telefonie zawiera 439 pozycji, przy czym wskazane tam osoby opisane są pseudonimami, samymi imionami lub imionami i nazwiskami (...) nie sposób stwierdzić, czy numery telefonów zawarte w książce telefonicznej telefonu M. Ś. należą do członków jej rodziny i znajomych, a tym bardziej w sposób jednoznaczny ich zindywidualizować. Adresów e-mail M. Ś. lub innych osób nie ujawniono. W opinii oraz załączonej do niej płycie DVD utrwalonych jest ok. 40 fotografii oraz ok. 50 filmów, a w tym zawierające wizerunki różnych mężczyzn i kobiet. Ponieważ M. Ś. nie jest znana osobiście prokuratorom referentom niniejszego postępowania, nie sposób ustalić, czy widniejące tam fotografie i filmy przedstawiają jej wizerunek (...)”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej również ustawą, definiuje dane osobowe jako wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (art. 6 ust. 1). Osobą możliwą do zidentyfikowania jest osoba, której tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne (art. 6 ust. 2). Informacji nie uważa się za umożliwiającą określenie tożsamości osoby, jeżeli wymagałoby to nadmiernych kosztów, czasu lub działań (art. 6 ust. 3). Przetwarzaniem danych osobowych w rozumieniu ustawy są jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych (art. 7 pkt 2). Zasadniczym warunkiem dopuszczalności każdej czynności mieszczącej się w pojęciu przetwarzania danych osobowych, w tym także ich udostępnienia, czy pozyskania jest spełnienie

którejkolwiek z przesłanek określonych w art. 23 ust. 1 ustawy. Powołany przepis zezwala w szczególności na przetwarzanie danych osobowych wówczas, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (art. 23 ust. 1 pkt 2).

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, że o ile kwestionowane przez Skarżącą informacje w zakresie obejmującym jej imię i nazwisko, numer telefonu, adres poczty elektronicznej i wizerunek stanowią jej dane osobowe w rozumieniu art. 6 ustawy, o tyle imiona, i nazwiska, pseudonimy, numery telefonów i inne informacje (jak w szczególności wizerunek) cyt.: „(...) pomiotów, z którymi utrzymuję {Skarżąca utrzymuje} kontakt (...)” stanowią dane osobowe tych podmiotów - i to tylko o tyle, o ile odnoszą się do osób fizycznych zidentyfikowanych lub możliwych do zidentyfikowania bez nadmiernych nakładów kosztów, czasu lub działań (informacje na temat podmiotów, które nie są osobami fizycznymi, jak również informacje na temat osób fizycznych niezidentyfikowanych i niemożliwych do zidentyfikowania bez niewspółmiernych nakładów kosztów, czasu lub działań, nie stanowią w ogóle danych osobowych). Z tego względu skarga Pani M. Ś. w omawianym zakresie (tj. w zakresie, w jakim dotyczy przetwarzania przez Prokuraturę zawartych w aktach postępowania o sygn.: [...] informacji stanowiących dane osobowe innych osób i informacji nie stanowiących danych osobowych) nie zasługuje na uwzględnienie. Prawo do ochrony danych osobowych jest bowiem prawem przysługującym wyłącznie osobom, których dane te dotyczą (art. 1 ust. 1 ustawy).

Co zaś tyczy się skargi Pani M. Ś. w pozostałym jej zakresie (dotyczącym przetwarzania przez Prokuraturę utrwalonych w aktach postępowania o sygn.: [...] informacji stanowiących dane osobowe Skarżącej) należy wskazać, co następuje.

Skarżąca zakwestionowała przetwarzanie przez Prokuraturę w aktach postępowania o sygn.: [...] jej danych osobowych pozyskanych i utrwalonych w ww. aktach w związku z zatrzymaniem jej telefonu i zbadaniem jego zawartości. Skarżąca dąży do usunięcia rzeczonych informacji z omawianych akt postępowania karnego.

Na skutek podjętych w niniejszej sprawie czynności Generalny Inspektor potwierdził, że dane osobowe Skarżącej zostały utrwalone w ww. aktach postępowania karnego o sygn.: [...]. Dane te są zawarte w szeregu rozstrzygnięć dotyczących przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (w samym postanowieniu o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego dane identyfikujące Skarżącą, w zakresie obejmującym jej imię, nazwisko i adres zostały zawarte w części wskazującej osoby, którym postanowienie to należy doręczyć) i rozstrzygnięć zapadłych w wyniku rozpoznania przez właściwe organy licznych środków zaskarżenia wnoszonych przez Skarżącą. Skarżąca została przy tym zidentyfikowana w przedmiotowym postępowaniu poprzez imię, nazwisko i adres, jak również ustalono, iż jest osobą uprawnioną do wnoszenia określonych środków zaskarżenia. Generalny Inspektor potwierdził zarazem, że w aktach postępowania o sygn.: [...] utrwalone zostały informacje stanowiące zawartość zatrzymanego telefonu Skarżącej. Jakkolwiek Prokuratura wyjaśniła, że na skutek analizy ww. informacji nie stwierdziła jednoznacznie, czy i które z nich odnoszą się do Skarżącej, Prokuratura bezsprzecznie wie, że właścicielem telefonu jest Skarżąca. W tej sytuacji możliwość powiązania zawartych w ww. telefonie informacji o charakterze osobowym ze Skarżącą nie budzi wątpliwości.

W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych realizowany aktualnie przez Prokuraturę proces przetwarzania danych osobowych Skarżącej znajduje oparcie w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Problematyka przeszukania i zatrzymania rzeczy w toku postępowania karnego została uregulowana w art. 217 i nast. Kodeksu postępowania karnego (Kpk).

Ponadto przepisy Kpk zaliczają do środków dowodowych w szczególności dowód z opinii biegłego. W myśl art. 193 § 1 Kpk, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych. W celu wydania opinii można też zwrócić się do instytucji naukowej lub specjalistycznej (art. 193 § 2 Kpk). Dowód z opinii biegłego dopuszczany jest w drodze stosownego postanowienia (art. 194 Kpk), które nie podlega zaskarżeniu (art. 459 Kpk). Dalsze przepisy Kpk regulują w sposób szczegółowy zasady przeprowadzania dowodu ww. rodzaju. Jak wynika z art. 318 Kpk, w sytuacji, gdy w toku śledztwa dopuszczono dowód z opinii biegłych albo instytucji naukowej lub specjalistycznej, podejrzanemu i jego obrońcy oraz pokrzywdzonemu i jego pełnomocnikowi dorecza się postanowienie o dopuszczeniu tego dowodu i zezwala na wzięcie udziału w przesłuchaniu biegłych oraz na zapoznanie się z opinią, jeżeli złożona została na piśmie.

W myśl art. 236 Kpk, na postanowienie dotyczące przeszukania, zatrzymania rzeczy i w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz na inne czynności przysługuje zażalenie osobom, których prawa zostały naruszone; zażalenie na postanowienie wydane lub czynność dokonaną w postępowaniu przygotowawczym rozpoznaje sąd rejonowy, w okręgu którego toczy się postępowanie.

Dane osobowe Skarżącej są przetwarzane w kwestionowany przez nią sposób przez Prokuraturę, na skutek jej (Prokuratury) działań podjętych na podstawie ww. przepisów prawa. W świetle przytoczonych regulacji, w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego uprawnionym było bowiem w szczególności zatrzymanie określonych przedmiotów należących do Skarżącej i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia zawartości tych przedmiotów (telefonu komórkowego Skarżącej wraz z dodatkowymi elementami). Należy jednocześnie podzielić stanowisko Prokuratury, że dowód pozyskany w ramach określonego postępowania i dla jego potrzeb należało włączyć do akt tego postępowania. Powyższe oznacza, że kwestionowane przetwarzanie danych osobowych Skarżącej znajduje oparcie także w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych – jako niezbędne dla zrealizowania uprawnienia wynikającego z ww. przepisów prawa. Irrelevantnym pozostaje przy tym fakt, że na skutek wykorzystanych instrumentów procesowych (art. 236 Kpk) Skarżąca doprowadziła do zwrotnego uzyskania należącego do niej telefonu wraz z kartą SIM, kartą pamięci i baterią bez jakiegokolwiek uprzedniej ingerencji w ich zawartość. W podany sposób Skarżąca doprowadziła bowiem wyłącznie do pozbawienia znaczenia dowodowego ww. przedmiotów w określonej sprawie i ich zwrotnego uzyskania. Nie oznacza to jednak, że fakt przeprowadzenia określonych czynności (pierwotnego zatrzymania przedmiotów i ustalenia treści zapisanych w nich informacji), a także dalsze zdarzenia, które ostatecznie doprowadziły do zwrotu zatrzymanych uprzednio przedmiotów, nie powinny być udokumentowane w aktach postępowania. Przeciwnie – usunięcie tego rodzaju informacji z rzeczonych akt stanowiłoby niezasadną i nie znajdującą oparcia w przepisach prawa ingerencję w omawiane akta. Twierdzenie Skarżącej, iż cyt.: „(...) wydanie opinii dokumentującej zawartość telefonu mieści się w zakresie nałożonego przez Sąd obowiązku zwrócenia mi telefonu wraz z zawartością (...)” stanowi nieuprawnioną nadinterpretację treści postanowienia Sądu Rejonowego dla K. w K. z dnia [...] lutego 2011 r. (sygn. akt: [...]) (postanowienie opisane w pkt 6 niniejszej decyzji).

Podkreślenia wymaga ponadto, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest uprawniony do weryfikacji celowości i zasadności podejmowania określonych czynności postępowania karnego przez organ prowadzący to postępowanie (które to czynności wiążą się z przetwarzaniem danych osobowych), jak również znaczenia pozyskanych tą drogą informacji

i poczynionych ustaleń – i to zarówno w aspekcie zakładanych celów postępowania, jak i potrzeby dokumentowania całokształtu czynności podejmowanych w tym postępowaniu. Zarzuty dotyczące prawidłowości i zasadności określonych działań jednostek prokuratury podlegają weryfikacji wyłącznie w trybie i na zasadach określonych przepisami normującymi postępowanie przygotowawcze, przez organy, którym przepisy te przyznają stosowne kompetencje w podanym zakresie. Strona nie może oczekiwać od organu ochrony danych działań, które wiązałyby się z władczą ingerencją w akta postępowania karnego, czy zgromadzony w nich materiał dowodowy – i to niezależnie od tego, czy ingerencja ta miałaby polegać na usunięciu z rzeczonych akt określonych informacji, czy stwierdzeniu, że nie mogą być one w tym postępowaniu wykorzystywane w określony sposób.

Zasadność prezentowanego stanowiska potwierdza orzecznictwo sądowe - jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt: II SA 401/2000) cyt.: „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji, czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami (...)”.

Kwestia dostępu do informacji (w tym danych osobowych) zawartych w treści postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego oraz w opinii biegłego została uregulowana w powołanym już uprzednio art. 318 Kpk, z którego wynika, że prawo do zapoznania się z ww. informacjami przysługuje podejrzanemu i jego obrońcy oraz pokrzywdzonemu i jego pełnomocnikowi. Ponadto, w myśl art. 156 Kpk, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzanie odpisów i kserokopii oraz wydaje odpłatnie uwierzytelnione odpisy lub kserokopie tylko za zgodą prowadzącego postępowanie przygotowawcze; za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom (§ 5). W toku postępowania przygotowawczego podejrzanemu i jego obrońcy udostępnia się akta sprawy w części zawierającej dowody wskazane we wniosku o zastosowanie albo przedłużenie tymczasowego aresztowania oraz wymienione w postanowieniu o zastosowaniu albo przedłużeniu tymczasowego aresztowania; prokurator może odmówić zgody na udostępnienie akt w tej części tylko wówczas, gdy zachodzi uzasadniona obawa, że narażałoby to na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia pokrzywdzonego lub innego uczestnika postępowania, groziłoby zniszczeniem lub ukryciem dowodów albo tworzeniem dowodów fałszywych, groziłoby uniemożliwieniem ustalenia i ujęcia współsprawcy czynu zarzucanego podejrzanemu lub sprawców innych czynów ujawnionych w toku postępowania, ujawniałoby prowadzone czynności operacyjno-rozpoznawcze lub zagrażałoby utrudnieniem postępowania przygotowawczego w inny bezprawny sposób (§ 5a). W materiale sprawy nie ma przy tym żadnych informacji, które wskazywałyby na udostępnienie kwestionowanych danych osobowych Skarżącej zawartych w aktach postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. akt: [...] z naruszeniem ww. regulacji. Należy zresztą zwrócić uwagę, że Skarżąca nie sformułowała pod adresem Prokuratury zarzutu udostępnienia jej danych osobowych zawartych w aktach postępowania karnego o sygn.: [...] z naruszeniem ww. zasad określonych przepisami Kpk, lecz zakwestionowała co do zasady dopuszczalność przetwarzania jej danych w aktach tego postępowania, a tym samym dopuszczalność ich udostępniania jakimkolwiek podmiotom. Jak jednak wykazano powyżej, kwestionowany proces przetwarzania danych osobowych Skarżącej w aktach sprawy o sygn.: [...] jest legalny, natomiast możliwość zapoznania się z tymi danymi przez osoby uprawnione do przeglądania akt sprawy, nie wiąże się z bezprawną ingerencją w prawo Skarżącej do ochrony jej danych.

Reasumując, dokonana w niniejszej sprawie przez Generalnego Inspektora weryfikacja legalności przetwarzania przez Prokuraturę kwestionowanych informacji na temat Pani M. Ś. nie potwierdziła zasadności stawianego przez Skarżącą zarzutu naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych w procesie kwestionowanego przetwarzania jej danych osobowych. W konsekwencji, organ ochrony danych osobowych nie ma podstaw do skierowania pod adresem Prokuratury jakiegokolwiek nakazu odpowiadającego dyspozycji art. 18 ust. 1 ustawy. Postępowanie prowadzone przez Generalnego Inspektora jest bowiem ukierunkowane wyłącznie na wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust.1 ustawy o ochronie danych osobowych. Stosownie do brzmienia ww. regulacji, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: usunięcie uchybień (pkt 1), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych (pkt 2), zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe (pkt 3), wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego (pkt 4), zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom (pkt 5), usunięcie danych osobowych (pkt 6). Strona może skutecznie domagać się od organu ochrony danych, w administracyjnych formach postępowania, wyłącznie podjęcia czynności przewidzianych tym przepisem. Strona nie może zatem skutecznie dochodzić od Generalnego Inspektora, w administracyjnych formach postępowania, np. skierowania przez ww. organ, do organów ścigania, zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Słuszność powyższego stanowiska potwierdza orzecznictwo sądowe (por. m. in.: wyrok NSA z dnia 21 listopada 2002 r.; sygn. akt: II SA 1682/01, wyrok NSA z dnia 19 listopada 2001 r.; sygn. akt II SA 2702/00). W tym sensie – niezależnie od przedstawionej powyżej, dokonanej przez Generalnego Inspektora oceny kwestionowanych działań Prokuratury mających za przedmiot dane osobowe Skarżącej w świetle przepisów o ochronie danych osobowych – Skarżąca nie może skutecznie domagać się od organu ochrony danych cyt.: „(...) stosownego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa {przez Prokuraturę} (...)”, ani cyt.: „(...) skierowania do Prokuratora Apelacyjnego w K. – przełożonego dla Prokuratora Okręgowego w K. nadzorującego postępowanie przygotowawcze o sygn. [...]– wystąpienia zmierzającego do zapewnienia skutecznej ochrony danych osobowych (...)”. Stanowisko Generalnego Inspektora w przedmiotowej sprawie w oczywisty sposób nie pozbawia Skarżącej możliwości samodzielnego skierowania do organów ścigania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, jeżeli w jej ocenie w przedstawionej sprawie miał miejsce czyn zabroniony ustawą. Mając z kolei na uwadze, że przedmiotem normowania ustawy o ochronie danych osobowych, a w konsekwencji przedmiotem zainteresowania Generalnego Inspektora są dane osobowe – bez względu na sposób ich wyrażenia, czy utrwalenia (art. 2, art. 6, art. 18 ustawy o ochronie danych osobowych), Skarżąca nie może również skutecznie oczekiwać od Generalnego Inspektora cyt.: „(...) nakazania Prokuraturze Okręgowej w K. (...) prowadzącej postępowanie o sygn. akt: [...] wydanie oryginałów wszelkich dokumentów (protokoły oględzin, opinie biegłych itp.) dotyczących zawartości telefonu komórkowego {Skarżącej wraz z jego elementami} (...)” – żądanie tego rodzaju odnosi się bowiem do nośników danych (dokumentów), a nie samych danych.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.